
Za jasné noci

Bez cíle bloumala po ulicích a sklíčenost se prohlubovala. Jakou má před sebou budoucnost? Skončí jako stará panna, den co den shrbená v otcově dílně nad šicím strojem? Jimmy se nechal slyšet, že jí v pravý čas sežene vhodného manžela – možná dokonce krejčího, který by navíc přispíval k rozkvětu rodinného obchodu. Nadto ještě zjevně očekával, že z toho bude mít Emily nejen radost, ale dokonce mu za to bude vděčná. Ji to však děsilo. Žádné kladné emoce necítila. Bratr že by jí měl vybrat člověka, ke kterému by pak vzhlížela s láskou? A k tomu by ještě určil termín svatby? Nechtěl by jí také předepsat, kdy má porodit děti?

Od okamžiku, kdy Jimmy ten návrh vypustil z úst, už uplynuly asi dva roky. Tehdy Emily definitivně došlo, že postrádá svobodnou vůli a nikdy ji mít nebude, pokud zůstane v rodině a neosamostatní se. Ale jak z toho začarovaného kruhu uniknout? Kvůli chování bratrů neměla žádné přátele, kteří by ji mohli morálně podporovat. Vypadalo to beznadějně. Ocitla se v pasti.

Do očí se jí draly slzy. Raději odvrátila tvář směrem k nejbližšímu výkladu, aby ji skryla před zraky kolemjdoucích. Teprve po chvíli si všimla, že má před sebou nabídky zprostředkovatelný práce. Snažila se, aby na ní nikdo nepoznal, jak je zmatená. Ovládla se, utřela si slzy a vysmrkala se. Potom už věnovala pozornost nabídkám. Většina inzerentů hledala kuchaře, pomocnice v kuchyni, písáčky a kloboučníky. Náhle jí pohled utkvěl na jednom inzerátu.

Hledá se švadlena.

Při představě, že by pracovala jinde než v rodinném podniku, se Emily rozbušilo srdce. Jenomže ji opět dohnala skutečnost. Otec a bratři jí to nikdy nedovolí... Přesto zvědavě klouzala očima po inzerátu. Nabízené místo bylo na jedné obrovské dobytčí a ovčí farmě v odlehlém kraji zvaném Kimberley. Vzrušeně si text přečetla ještě jednou. Představovala si, jaké by bylo

žit tisíce kilometrů daleko od Perthu... Myšlenky vířily hlavou jako splašené. Že by se tu naskytla možnost uniknout z dosahu rodiny? Ve vzdáleném Kimberley?

Emily odhodlaně vstoupila do zprostředkovatelny. Za pultem seděla hezká, mladá a velmi přívětivá zaměstnankyně. Představila se jako slečna Simmsová a sdělila Emily další podrobnosti. Například že inzerát už visí ve výloze dlouho, o místo se ještě nikdo neucházel a vedoucí zprostředkovatelny se rozhodl inzerát z výlohy stáhnout.

„Máte tedy o to místo zájem?“ zeptala se horlivě.

„Dost možná,“ odpověděla Emily. Jenom představa, jakou vzpouru začala plánovat, jí vyrážela dech. K tomu se přidával strach z podstatné změny. „Ale abych se mohla rozhodnout, potřebuji víc informací.“

„Nejlepší bude, když sepíšete dotazy přímo na adresu ranče North Bundaloon. Ale počítejte s tím, že na odpověď si počkáte několik týdnů, protože se pošta posílá lodí. Nějakou dobu to trvá. A potom musí někdo z farmy zajet do pobřežního města a poštu vyzvednout.“

„Udělám to.“ Emily si vzala lístek se jménem a adresou. Koneckonců, položit několik otázek nemůže uškodit. „A pokud se rozhodnu místo přijmout, jak se do Kimberley dostanu?“

„No, to se jede nejprve vlakem do Fremantlu a odtud se pluje lodí do Derby,“ vysvětlovala slečna Simmsová. „Tam by vás správce ranče nejspíš nechal vyzvednout.“

Už jen nástin této cesty zněl Emily dobrodružně. „A jak dlouho trvá plavba z Fremantlu do Derby?“

„To vždycky závisí na počasí. Takových šest až osm dní. Na této trase pasažéry zpravidla převáží Racek. Kdybyste o místo projevila zájem, oznamte to majiteli ranče nejlépe ihned, aby vám stihl zorganizovat další cestu.“ Slečna Simmsová napsala jméno lodi a jejího kapitána a podala lístek Emily.

„A jak seženu kontakt na kapitána? Jak se vlastně taková plavba objednává?“ vyptávala se Emily.

Slečna Simmsová se smála. „Asi bude nejjednodušší, když vám ji rezervuji sama, až si rozmyslíte, zda to místo berete. Dejte mi pak vědět, a já se o všechno potřebné postarám.“

„To zní dobře,“ ulevilo se Emily. Vstřícnost slečny Simmsové ji potěšila a uklidnila.

Dva dny nato, když už šli všichni spát, Emily napsala Kitty McBrideové z farmy North Bundaloon.

Informovala ji, že šije už od útlého dětství a také navrhuje šaty a střihy. Dodala, že se o místo velmi zajímá, ale ráda by se dověděla víc. Hlavně ohledně ubytování na ranči. Na plat se nezeptala, peníze jí byly lhostejné. Větší význam pro ni mělo slušné ubytování, pravidelná strava a vyhlídka, že se konečně dostane k šití dámských šatů.

Jako odesílatele uvedla adresu Mabel Douglasové ze sousedství. Tahle stará dáma byla napůl slepá a trpěla těžkou artritidou. Většinou si poštovní schránku nevybírala sama, úkol převzala právě Emily, takže nyní měla příležitost nepozorovaně si vyzvednout vlastní poštu.

Po celou dobu, co čekala na dopis z neznámého světa vzdálené farmy, zmítaly Emily smíšené pocity. Stále dokola si zkoušela představit, jaké by to bylo, kdyby utekla od rodiny, a tím i jediného způsobu života, co zná, a skoro pokaždé se jí z toho dělalo špatně... Ale vzápětí, když se opět lopotila s pánskými kalhotami nebo sakem, se myšlenka na odchod do neznáma zdála lákavá a vzrušující. Přitom ani nevěděla, zda vůbec najde odvahu odejít. Nechtěla přece způsobit rodině nepříjemnosti, a už vůbec ne ji zklamat, a tak párkrát uvažovala, že paní McBrideové napíše, že zájem o místo ztratila. Jenomže potom se stalo něco, co jazýček vah prudce vychýlilo ve prospěch odjezdu.

Zhruba tři týdny po Emilyině dopisu paní McBrideové přivedl Joe do dílny jakéhosi muže. Zpočátku v tom Emily neshledávala nic zvláštního, neboť se občas stávalo, že si noví zákazníci chtěli prohlédnout dílnu. Poprvé pojala podezření, až když se mu nikdo nechystal vzít míry. Místo toho jej Joe přivedl rovnou k jejímu šicímu stroji a představil jí ho jako Hermana Wisemana.

Muž byl hodně malý, měl mastné prořídle vlasy, nos podobný velké skobě, ústa jako kapr a plné rty. Nad nimi se chvěl tmavý knír, podobný vypasené housence. Opravdu dobrá na něm byla jediná věc, a sice oblek.

Herman Wiseman se Emily hnusil už od prvního pohledu. Nepokrytě ji okukoval, a když se Joe začal holedbat její zručností v šití, nepochybovala, že je její podezření oprávněné. Bratr ji velebil záměrně. Choval se k tomu nepříjemnému malému muži, navíc přinejmenším dvakrát tak starému jako ona, jako by mu sestru nabízel coby nevěstu! Z té představy se jí dělalo na zvracení, mimoto ji popadl vztek. Měla co dělat, aby se ovládla.

Po návštěvě v dílně se pan Wiseman ještě chvíli bavil s jejím otcem a potom z krámu odešel.

Joe byl očividně spokojený sám se sebou.

„Emily, co na Hermana říkáš?“ zeptal se nedočkavě, ale vůbec jí nedal čas odpovědět a pokračoval, aniž alespoň částečně volil slova vhodná při choulostivém rozhovoru s dámou: „Je to krejčovský mistr, těší se vynikající pověsti a je majitelem domu.“

Emily nedokázala zastírat své pocity, byť jen proto, aby byl v rodině klid. „Pro mě za mě ať si vlastní klidně zámek a šije třeba osobně pro krále,“ vrčela. „Mě zkrátka nezajímá.“

„Byl by z něj báječný manžel,“ vysvětloval Joe trpělivě. „Mohl by posílit naši firmu. Díky jeho kapitálu by se konečně mohla rozrůst. Jen si to představ.“

Emily se vylekala. „Chcete mě provdat, jen aby se naše firma rozšířila?“ vybafla na bratra rozhořčeně. „Ne, Joe, k tomu se rozhodně nenechám donutit. Než si vzít takového muže, to raději budu celý rok den co den strkat ruku pod jehlu šicího stroje.“

Joe nevrle zamžoural. „Emily, už jsi zase melodramatická. Herman je vážně dobrá partie. Nic lepšího by tě nemohlo potkat.“

Emily byla bez sebe. Chce jí snad namluvit, že je dobrá leda tak pro muže jako Herman Wiseman? „Když je tak úžasná partie, jak říkáš, tak proč si ho žádná žena ještě nelapla? Času na to měly dost. Vždyť už není nejmladší.“

„Táhne mu na padesát, což je ideální věk na ženění. Je úspěšný, má dům a hromadu peněz... Zním ho přes svého kamaráda Normana. Ten říká, že pokud jde o budoucí ženu, Herman byl vždycky vybíravý. Je tedy náročný, a to přece není žádná chyba.“

„Vzhledem k tomu, jak vypadá, by si radši velké nároky dělat neměl,“ rýpla si Emily.

„Víš, Emily, vnější krása se moc přeceňuje. Daleko důležitější je jistota. Vyjdi si s ním aspoň jednou a dej mu šanci. Táta s tím souhlasí. Pomalu nadchází čas, aby ses vdala, a z Hermana by byl určitě dobrý manžel. Zdáš se mu obstojná – tak bys měla projevit vděk.“

Emily údivem ztratila řeč. Pohledem hledala oporu u Jimmyho a Charlieho, ale nezdálo se, že by se jí chtěli zastat. Málem se z toho rozplakala. Naštěstí si zase vzpomněla na North Bundaloon. Najednou nepochybovala, že to místo přijme. A kdyby to nešlo jinak, klidně tam i doplave!

Dva dny nato konečně přišel toužebně očekávaný dopis. Odpověď Kitty McBrideové zněla spíš přátelsky než obchodně. Napsala, že v domácnosti žije s manželem, synem a třemi dospělými dcerami, a ty potřebují nové ošacení, protože od doby, kdy si nakoupily šaty v Perthu, již uteklo pět let. Vyhlídku, že by navrhovala a šila kompletní garderobu pro čtyři ženy, Emily nadchla. Paní McBrideová jí navrhla smlouvu na šest měsíců, skrovný plat, ubytování a stravu. Kromě toho by uhradila výdaje za plavbu Rackem. Doporučila, aby si Emily rezervovala lístek na cestu, která končí v Derby 18. listopadu. Jeden ze zaměstnanců ranče by na ni v městečku na pobřeží čekal a odvezl ji na farmu. Emily byla nadšená. Tenhle časový plán jí bezvadně vyhovoval.

Paní McBrideová jí také stručně popsala ranč a rozlehlé pozemky North Bundaloonu, kde se chovaly ovce a hovězí dobytek. Obytný dům stál na samotě asi čtyřicet kilometrů od Derby, které leží na severozápadním pobřeží. Paní McBrideová zdůraznila, aby se Emily připravila na to, že se na dobu platnosti smlouvy musí vzdát společenského života...

Emily se div nedala do hlasitého smíchu. Společenský život? Nebylo čeho se zříct. Ta žena neměla ponětí, jak Emily žije a jak touží po tom, aby konečně trávil hodně času s jinými ženami, daleko od bratrů a nevídaného nápadníka! Kimberley se k tomu zdálo jako stvořené. I kdyby zatím jen na půl roku. Potom se zkrátka uvidí, jak dál.

Na druhý den Emily předstírala silnou bolest hlavy a pod záminkou, že jde domů, se chystala ven. Zamířila rovnou do zprostředkovatelské práce.

„Slečno Simmsová, tak já to беру!“ vyhrkla, sotva dorazila. „Paní McBrideová mi doporučila, abych cestovala Rackem, který má v Derby přistát 18. listopadu. Kdy vyplouvá z Fremantlu?“

Obličej slečny Simmsové se rozzářil. „To mám radost za vás! Už jsem se informovala – pro případ, že byste projevila zájem. Racek odplouvá z Fremantlu 12. listopadu dopoledne. Stihnete to?“

„Myslím, že ano,“ přikývla Emily a srdce jí prudce tlouklo.

„Když vyjedete ráno prvním vlakem do Fremantlu, budete v přístavu včas. Někdý kolem desáté.“

„To zní dobře,“ řekla Emily optimisticky.

Raději ani nedomýšlela, co by se stalo, kdyby se bratrům nebo otci doneslo, co má za lubem. Musí se co nejvíc ovládat, i když je tak rozčilená, že se to zdá nemožné. Těch málo praktických příprav, jako je například ba-

lení, musí provádět ve vší tajnosti. Nebude to lehké, ale zvládnout se to dá. Naštěstí ušetřila skrovné kapesné, které za poslední roky dostala, a tak má trochu naspořeno. Nic a nikdo jí nezabrání, aby se za necelé dva týdny naložila na Racka.

Odhodlaně se obrátila ke slečně Simmsové. „Mám ještě jednu otázku: Ráda bych si s sebou vzala vlastní šicí stroj, jenomže ho pochopitelně neunesu, je moc těžký. Je nějaká možnost, jak ho dopravit do přístavu?“

Slečna Simmsová se mile usmála. „To by neměl být problém. Můžete ho zabalit do bedny?“

„Samozřejmě,“ řekla Emily s úlevou. Někakou vhodnou příležitost už najde. Nejlépe v době, kdy v domě nebude nikdo jiný.

„Dobrá, tak nechám bednu krátce před termínem vyzvednout a odvézt do přístavu. Jak by se vám to hodilo 11. listopadu? Vychází to na pátek.“

Emily krátce kývla. Každý pátek dopoledne, zatímco ona pracovala v krejčovské dílně, chodíval strýc Freddy na týdenní trh. Mohla by jeho nepřítomnosti využít a nějak dostat šicí stroj z domu. „Stroj bude připravený k vyzvednutí o půl desáté. Šlo by to?“

Slečna Simmsová se souhlasně usmála. „Výborně. Vyřídím to kapitánovi Racka. Nyní potřebuji už jen vaši adresu.“

Emily hned začala kout plán, jak zabalit šicí stroj. Rychle se rozhodla podniknout v neděli riskantní kousek. Celá Scottova rodina měla ve zvyku každou neděli společně chodit na bohoslužbu, takže by si jejího počínání nikdo nevšiml. Naoko se připravovala na cestu do kostela, ale na poslední chvíli si stěžovala na bolení hlavy – tak jako v poslední době již mnohokrát. Takové nečestné jednání jí bylo proti srsti, ale účel světlí prostředky. A tady šlo o její budoucnost. Otec a strýc Freddy si dělali velké starosti kvůli jejímu zjevně se zhoršujícímu zdravotnímu stavu a donutili ji, aby jim slíbila, že co nejdříve zajde k lékaři. Nezpěčovala se, neboť věděla, že jsou její dny v Perthu sečteny.

Jakmile všichni ostatní z domu vypadli, zašla do sklepa a chopila se starého šicího stroje, co tam ležel už léta a nikdo ho nepostrádal. Do rohu sklepa posunula bednu a šicí stroj do ní uložila. V následujících dnech se sice ustavičně bála, že její ukrytý stroj někdo objeví a bude jí klást nepříjemné otázky, ale nic takového se nestalo.

Když konečně nadešel pátek, měla nervy napnuté k prasknutí. V první řadě musela doufat, že se zbaví bratrů a otce, a potom doufat, že i strýc Fred odejde z domu včas, tak aby bednu nechala nepozorovaně odvézt. Obvyčejně chodívali Emily, její otec a bratři do obchodu společně pěšky, protože byl vzdálený pouze několik ulic. William Scott otvíral šest dnů v týdnu každé ráno ve tři čtvrtě na devět a stávalo se, že zákazníci už čekali před vchodem.

Nebylo žádným tajemstvím, že Emily každé ráno potřebuje hodně času. Tohle páteční ráno však záměrně předstírala, že zaspala, a tak se nestačila dost rychle přichystat. A jelikož otec a bratři nechtěli přijít moc pozdě, museli vyrazit do práce bez Emily. Ale naléhali, aby v dílně byla co nejdřív. Neušlo jí, že otce trápí změna její povahy, a vroucně se modlila, aby nezačal mít podezření, že je něco v nepořádku.

Minuty se vlekly jako hodiny. Konečně se strýc Freddy vypravoval na trh. Přehraboval se v kuchyni, hledal nákupní tašky a klíč od domu a málem Emily připravil o rozum. Z domova odešel až těsně před dohodnutým termínem vyzvednutí šicího stroje.

O půl desáté si Emily stoupla k oknu a vyhlížela vůz. Minuta za minutou ubíhaly. Srdce měla až v hrdle. Co kdyby se Freddy znenadání předčasně vrátil, protože něco zapomněl? Nebo kdyby ji některý z bratrů přišel domů zkontrolovat? Že by byl její pracně vymyšlený plán přece jen odsouzený k nezdaru?

Ve tři čtvrtě na deset před domem konečně zastavilo nákladní auto. Dva silní muži pak na korbou naložili bednu označenou Emilyiným jménem a názvem loď. Emily podepsala nezbytné papíry a znovu se nechala ujistit, že se zavazadlo dostane ještě téhož dne do Fremantlu a na Racka. Sotva se stěhováci rozloučili a odjeli, Emily se nervózně rozhlédla. Co kdyby se na rohu zčistajasna objevil jeden z bratrů?

„Emily, copak to bylo?“ vyzvídala Mabel Douglasová, která se najednou vynořila u zahradní branky.

Emily sebou trhla. „Paní Douglasová, vy jste mě tedy vylekala!“ Emily lapala po dechu a mezitím v duchu usilovně vymýšlela nějaké věrohodné vysvětlení.

„To mě mrzí, děvenko. Co to bylo za bednu?“ Stará paní nechtěla svůj dotaz zamluvit.

„Ále, jenom starý šicí stroj, co potřebuje opravit,“ improvizovala Emily.

„Copak váš otec už nespravuje šicí stroje sám?“

„Ale ano, normálně to dělá sám, jenomže tohle je něco složitějšího,“ vykrucovala se Emily. Pevně doufala, že silně krátkozraká sousedka na bedně nerozluštila ani Emilyino jméno, ani název lodě. „Jde o velmi starý šicí stroj a těžko se k němu shánějí náhradní díly. Ale já jsem se na něm naučila šít, a proto mně i otci leží na srdci. Ráda bych ho dala opravit tajně, aby to pro tátu bylo překvapení. Tak mě neprozraďte.“ Pochybovala sice, že Mabel všemu rozuměla, ale stará paní přesto pokývala hlavou a zašla zpátky do domu.

V tom okamžiku Emily spatřila, že zpoza rohu vychází Charlie. Těsně míjel auto s bednou, dokonce se na ni podíval! Zahlédl na ní jméno?

Když Charlie došel k Emily, zeptal se:

„Sestřičko, neděje se nic? Táta si o tebe dělá starost.“

„Právě jsem se chystala vyrazit.“ Emily se ulevilo, bratr si zřejmě ničeho nevšiml.

„Dobře. Doprovodím tě. Musím ti totiž něco říct. Možná se ti ten nápad nebude hned zamlouvat, ale časem si na to jistě zvykneš.“

„Oč běží, Charlie?“

„Dnes večer si vyrazíš ven.“

„Vážně? A kam?“ Dívala se na něj nedůvěřivě. „Nebo bych se spíš měla zeptat ‚S kým?‘“

„Herman Wiseman tě večer doprovodí do hotelu Australia. Na večeri se zábavním programem.“

Vyděsila se. „Ten hnusák? S ním nejdu nikam.“

„Přeptal jsem se na něj. Kvůli tobě. Má vynikající pověst. Všichni si myslíme, že je pro tebe ten pravý. Dej mu šanci. Vyzvedne tě o půl sedmé.“

Emily odolávala pokušení návrh rezolutně odmítnout, i kdyby to mělo sebesthorší následky... Jenže opravdu nesměla bratra rozhněvat, a tím třeba ohrozit nebo zhatit své plány.

Ale snad dokáže setkání oddálit.

„To nepřipadá v úvahu. Nemám co na sebe. Koneckonců jsem dodnes nikdy nikam nesměla,“ rýpla si.

„Nedělej si vrásky. O šaty se ti postaráme, strýček ti hned nějaké koupí.“

Emily se nedostávalo slov, ale potlačila zlost. Nesměla zapomínat, že se již nazítří před rozbřeskem chce vydat na cestu, a tak si nemůže dovolit rozruch, který by rodině nejspíš připravil bezesnou noc.